JESU FORUTSIGELSE TAR HELT LIVET AV KRISTENSIONISMEN!

Når vi leser igjennom det Jesus sa og gjorde i evangeliene, finner vi at han ofte profeterte om Israels framtid. Ofte i lignelsesform.

Bilde: Netanyahu – leder for en demonisk morder nasjon og som skal bli dømt!

Jesus profeterte om at han skulle bli forrådt av én av sine egne disipler. Han profeterte om at disiplene skulle bli forfulgt og flere drept. Han profeterte om Jerusalems og landets undergang i år 70 og at tempelet skulle bli nedrevet stein for stein…ja en hel lang rekke med profetier omkring Israel og jødedommen i framtiden. Og han gav sin apostel Johannes en hel serie med profetiske åpenbaringer om nasjonens framtid både plusser og minuser, ved Åpenbaringsboken. Boken er adressert til Herrens apostler leser vi (Åp. 1, 1- merk: I engelsk oversettelse sies det ofte bondservants, der det i norsk står «sine tjenere» – og dette peker på apostlene og ikke den vanlige troende!).
Mye er alt gått i oppfyllelse av det Jesus forutsa i sin jordiske tjenestetid!

Men kristenheten har vært verdensmestere i å vrangtolke mye av det. I tillegg har de også latt være å tolke det eller omtale det. De har hatt og fremdeles har alt for dårlig kunnskap i Guds Ord, og dermed blir det mye haltende og ufullstendig hva gjelder ting som har med Israel å gjøre.

Feilaktig forståelse av mange profetier i Bibelen, har vært med og skapt den like feilaktige vranglæren kristensionismen.

De vil ha det til at Israels opprettelse av deres stat i 1948, gjennom FN-mandatet, er en oppfyllelse av Guds løfte til dem om å eie landet. De har ikke fått med seg at ordet de ofte siterer om at «Israel ble til på én dag» ikke viser til 14. mai 1948 og FN, men til Herrens dag da Jesus kommer med flammende ild for å straffe ugudelighet hos det vantro jødefolket (Jes. 66, 7-8 og 15). Man må lese vers 15 for å se at vers 7-8 er i sammenheng med når Israel er blitt til på én dag: Herrens kommes dag. Dette bare for å gi et konkret, men også et viktig eksempel på hvordan kristensionister jukseleser seg forbi de viktigste veiskiltene i bibelordet om Israel, og rasker i hop sitt eget drømmebilde som er helt borte i veggene galt.

De tar for eksempel vers 10 i kapittelet (om Israel og velsignelser)…og leser dette ut av sammenhengen, og tar ikke med at Herrens dag er den dag da sionismen/Israel skal straffes – OG DERETTER bli gjenopprettet, ved at en overlevende tredjedel (Sak. 13, 8) får gå med Kristus inn i Tusenårsriket som er lovt. De må altså FØRST GJENNOM TRENGSELENS RENSELSE som nasjon, deretter Kongeriket med herligheten.

Men kristensionismen krasjer fullstendig med Jesu egne profetiske ord. Han talte om disse ting riktignok i lignelsesform, men med utgangspunkt i en virkelig hendelse der og da: Mannen i Matt. 12 som ble befridd fra en demon, og satt fri.

Dette skal vi nå gå igjennom. Jeg har tatt med denne sannheten i et av kapitlene i min nye bok «Jødedommens økende ondskap i verdenshistorien» – og tittelen avspeiler nettopp dette faktum:

Jesus profeterte om at jødene skulle ulovlig ta tilbake det landet som Herren hadde jaget dem ut av i år 70 – og dette skulle føre til at landet ble verre enn det var da det ble kastet ut under romernes angrep!

Hans bruk av mannen som ble befridd fra en demon, ble bevisst og med full hensikt gjort av Jesus til å forutsi at Israel skulle stjele tilbake landet ulovlig.

Grunnen til at vi i dag kan fastslå dette, er jo nettopp dette at profetien er blitt oppfylt, og er blitt historie som vi alle kan forholde oss til.

Men før Israel i form av sionismen oppstod, ville vi ikke være i stand til å forstå Matt. 12 og lignelsen Jesus drar av opptrinnet med den demonbesatte mannen som var både blind og stum.

Men legg merke til at det var fariseerne som tok opp 'demon-temaet' – idet de anklaget Jesus for å ha utdrevet demonen ved kraften fra Be'elsebub, de onde ånders fyrste!

I denne korte disputten så lærer vi den utrolige hardpakkete dumskapen som den gang (og nå!) red fariseerne..såpass at de ikke hørte hva de egentlig selv sa..men bare blabbet ubetenksomt i vei. Akkurat slik vi hører de utrolig dumme talmudister og sionister i vår egen tid. Men Jesus bare tok dem elegant fatt, og fikk dem ned på jorda igjen, som følger:

«Dersom nå Satan driver Satan ut, da er han kommet i strid med seg selv. Hvordan kan da riket hans bli stående?» V. 26.

Jesus sa mer enn dette, men jeg ville bare vise selve dumskapen som kan gripe religiøse vranglærte og fanatiske mennesker, slik som fariseerne. Det blir bare så utrolig vassent, tøvete og komplett nonsens!

For ytterligere å gi et bilde på dumheten hos fariseerne:

Tenk deg at brannvesenet i en by har nettopp slukket en stor brann i et hus. Huset er ødelagt og slukkingen kunne ikke redde huset, men de hindret i allfall brannen i å spre seg til andre hus i nabolaget. Så dukker plutselig politiet opp, og angriper brannkorpset med følgende anklage: *«Det er ved hjelp av ild at dere har slukket brannen! Så vi arresterer dere alle sammen!»*

Matteus 12 og den demonbesatte: Et bilde på Israel

Vær oppmerksom på vesentlighetene i hele denne historien – som gjør desto mere ut av seg enn ved andre typer demonbesettelser: Mannen var BLIND OG STUM. Matt. 12, 22.

Hvem passer dette best på, om ikke det vantro Israel? Paulus siterte Jes. 6 om denne blindhet i Apg. 28, 25-28 – og det ble de siste ordene i hele Bibelen der Herren taler til Israel ved en profet! Israel forble i sin blindhet (og døvhet og stumhet….de skulle jo ikke minst tale Guds ord til verden, men forble stumme fordi de hverken hørte eller så at Jesus var Messias).

Vers 28 i Matt. 12 er megetsigende:

«Men er det ved Guds Ånd jeg driver ut de onde ånder, da er jo Guds rike kommet til dere.»

En metafor Jesus, i situasjonen her, gav med tanke på at han skulle ta et oppgjør med den vantro jødedom i endetiden, da han skulle kaste ut alt urent – altså alle vantro sionist-jøder skulle tas, slik han drev ut den onde ånd av mannen her. Hele talen i Matt. 12 er MED TANKE PÅ DET FRAMTIDIGE ISRAEL OG OPPGJØRET HERREN SKAL TA MED DEM! Dette at opprettelsen av Guds rike, Tusenårsriket, kommer ved at Jesus renser/driver ut 'den onde ånd' med dens blindhet og stumhet og vantro, slik at landet blir legitimt i Guds øyne.

Det er slående og øyenåpnende for oss at Jesus benyttet dette tilfellet med en demonbesatt mann som grunnlaget for

en slik metafor. Og dette er nok ikke tilfeldigheter.

Ser vi på hvordan Israel har til stjålet seg landet i moderne tid, må vi ha i tankene at dette er en form for galskap/besettelse og opprør mot han som kastet dem ut i år 70: Jesus Kristus. Se lignelsen om 'Kongens utsendinger' Matt. 22, 7. (Blir forklart av meg nedenfor).

Matt. 12, 43-45 er riktignok med utgangspunkt i hva som skjedde med den demonbesatte mannen, men allikevel taler Jesus nå i teksten HELT OG HOLDENT OM ISRAEL. **Bilde:** Israels symbol, Remfans stjerne! Okkult djevelskap og samfunn med onde ånder! (Apg. 7, 43). Okkult tallverdi av heksagrammet er 666.

Jesus forlater selve den 'private' mannen der han står befridd, og legger ut om hva som – i metaforisk bilde – vil skje videre, fordi det nå er Israel han har i tankene. Jesus ser inn i framtiden:

«Når den urene ånd har forlatt et menneske, flakker den om i tørre trakter og leter etter et hvilested, men finner det ikke.» Vers 43.

Wow! For et blinktreff av Jesus…da han påpekte jødedommens hvileløse søken i alle år siden 70 e. Kr. og den store diasporaen!

Moses: *«Og du skal ingen hvile ha for din fot, og ditt liv skal henge på et hår»* (5. Mos. 28, 65-66).

Her må vi merke oss følgende: Jesus sier ikke at alle onde ånder søker i tørre trakter etter et hvilested, men at denne ene spesielle demon (det vantro Israel!) i metaforisk mening gjør dette. Det lar seg lett bevise ved Matt. 8….

Husk i denne sammenheng tilfellet i Matt. 8, 28-32 om de to

besatte som holdt til i gravene i Gadarener distriktet, og så kraftig besatte at de i villskapen gjorde at ingen torde gå forbi der de holdt til. Jesus drev ut demonene av dem, og de fór ut og besatte da en svineflokk – som igjen styrtet seg ut i innsjøen. Altså det motsatte av 'tørre trakter' i Matt. 12, 43. Dermed er det klart at *'tørre trakter'* i Matt. 12, 43 ikke er noe som enhver demon søker etter. Og dette bestyrker den sannhet at det Jesus talte om ikke var en 'demon' – men han talte altså om Israel i framtiden, der de skulle søke etter et hvilested etter å ha blitt drevet ut av landet Israel!

Uttrykket *'tørre trakter'* – kunne like gjerne vært oversatt med *'steder man ikke trives og ikke finner hvile'.*

Tilbakevending til landet – til tross for å ha blitt utdrevet i år 70

«Da sier den (demonen): Jeg vil vende tilbake til mitt hus som jeg gikk ut av. Når den så kommer dit, finner den det ledig, feid og pyntet.» Vers 44.

Det ut drevne forjagete Israel (av Jesus kalt for demonen, ved pronomenet den) i diasporaen fant ut dette i slutten av 1800-tallet, og Theodor Herzl i samarbeide med Rotschild dynastiet fant ut at 'her er det ledig og feid og pyntet' – (hedningefolk palestinere/araberstammer mv hadde holdt landet i stand og drev sine fredelige liv der) – så det ble begynt med å kjøpe seg inn i dette 'Israelske huset' (kjøpe opp landparseller) som var feid, ledig og pyntet.

Legg merke til at Jesus i sin profetiske metaforikk IKKE framstiller det som om det var Gud som talte først, for at Israel dermed skulle vende tilbake til huset, men den, 'demonen Israel', sier TIL SEG SELV (!) 'Jeg vil vende tilbake'. Gud har altså ikke talt om at Israel skal vende tilbake – i denne nevnte situasjonen, nemlig utdrivelsen i år 70. Jødisk storkapital står bak hele den sionistiske

demoniske idé! Sionismen ble dermed født og dens ideologiske far og profet var Herzl, journalist i Wien, som de fleste vet.

En annen viktig hendelse som bestyrker dette, er Jesu ord til tilskuerne langs veien opp til korsfestelsen i Luk. 23, 27-31 og som blir gjentatt i Åp. 6, 16 og som dermed beviser for oss at Jesus pekte mot det som skulle skje i Den store Trengsel i endetiden – og som pr. dags dato ennå ikke har inntruffet:

«…men Jesus vendte seg om til dem (de gråtende kvinnene) og sa: Jerusalems døtre! Gråt ikke over meg. Men gråt over dere selv og deres barn. 29: For se, dager kommer da de skal si: Salige er de ufruktbare, de morsliv som ikke har født, og de bryst som ikke har gitt die. 30: Da skal de begynne å si til fjellene: Fall over oss! – og til haugene: Skjul oss! 31: For gjør de slik med det grønne tre, hva skal så skje med det tørre?»

Denne straff og hevnakt fra Gud fordi de korsfestet Guds Messias, det grønne tre, og siden ikke omvendte seg i de tretti år med apostlenes forkynnelse, er ennå ikke blitt oppfylt. Den skjedde ikke da Israel ble ødelagt i år 70 – og i og med at denne samme profeti og advarsel blir mer nøye utlagt i Åp. 6, 15-16 så forstår vi alle dette:

«Kongene på jorden (de ti guvernørene i Israel, Åp. 17, 12-13) og stormennene og hærførerne og de rike og de mektige, hver trell og hver fri mann, gjemte seg i hulene og mellom berghamrene. 16: Og de sier til fjell og klipper: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede. 17: For deres store vredesdag er kommet, og hvem kan da bli stående?». Leser vi versene før disse, ser vi at asteroider/meteoritter faller fra himmelen over Israel og skaper store katastrofer! (vers 12-14, åpningen av det sjette segl).

Det finnes ingen vitnesbyrd å spore – ikke engang i Josefus sitt verk 'Den jødiske Krig' – om at Israels befolkning med smått og stort – fra lederskap til treller – noen gang anerkjente Jesus og ba om å bli skjult fra hans vrede SOM SITTER PÅ TRONEN (de forstår her at Jesus sitter på tronen hos Gud, noe som til dags dato er helt uhørt i den allmenne jødedom). Jødene vil ikke engang lese i Det nye Testamente. De som roper om at fjellene skal falle over dem, vet også at det er blitt den endelige store Herrens hevndag…noe de ikke ville ha visst om ikke de først hadde hørt på de to vitnene i Åp. 11 som kommer for å utløse disse domshandlinger og som også profeterer om dem før de inntreffer, én for én. De to vitnene var aldri å høre eller se i Israel da romerne knuste nasjonen i år 70.

Ergo, metaforen brukt av Jesus i Matt. 12 om den demonbesatte blinde og stumme mann, nemlig som bilde på Israel, var akkurat dette: 1. Da mannen først ble fri demonen, henviser til utdrivelsen av Israel fra landet i år 70. 2. Jesu påpekelse av at denne 'demonen Israel' finner ut at det nå var feid, ryddet og pyntet i huset Israel, var i historisk tid da Theodor Herzl og Rothschild dynastiet satte i gang for å stjele tilbake landet i slutten av 1800-tallet, og når alt lå til rette for det – like etter 2. verdenskrig, så tok 'demonen Israel' med seg syv andre demoner (her er khazarene, som ikke en gang er ekte jøder) og de gikk inn i huset og bodde der, OG DET SISTE NÅVÆRENDE ISRAEL BLE VERRE ENN DET FØRSTE, det som ble drevet ut av romerne i år 70!

Har leseren forstått sammenhengen her nå? Det «siste» som blir påpekt av Jesus, kunne altså ikke skjedd på samme tid som den gang da Israel ble utdrevet av romerne – men vil først skje når Den store Trengsel kommer over nasjonen, det ulovlige demonisk onde Israel vi i dag ser, og som har verdens verste ondartete vranglære-religion, Babylon-Talmud. Der Jesus blir hånet og spottet, likeså Maria. Så her er det absolutt ikke rom for tolkning. Disse ord er rene fakta – og

det er Jesus som forutsa dette, ikke Jan Lilleby eller noen annen bibellærer.

Vers 45 er slående og ubestridelig:

***Jesus forteller** – så spiss ørene…..*
«Da går den bort og tar med seg sju andre ånder, verre enn den selv, og de flytter inn og bor der. Og for det mennesket blir det siste verre enn det første. Slik skal det også gå med denne onde slekt.» vers 45.

Jada, du leste riktig! Israel skulle bli sju ganger verre etter at de bosatte seg i sitt ulovlige land, det de først ble 'demon-utdrevet fra' i år 70 ved romerne. Bruken av uttrykket «Denne onde slekt» går på jødedommen i sin helhet til enhver tid dersom de ennå finnes som ikke-troende i forhold til Jesus Messias, og ikke bare den daværende generasjonen som hørte Jesus tale dette! Slik jeg nå nettopp har påpekt ved ord fra Åp. 6.

Jeg har ofte kalt den falne talmudiske fariseiske jødedommen for Herrens verste fiender på jord. Disse ord har jeg i behold og står uimotsagt: Jesus og jeg er her absolutt enige, og nettopp derfor får det vantro Israel betegnelsen «Denne onde slekt». Peter gav samme betegnelse om dem i sin tale i Apg. 2. Paulus gav samme omtale i 1. Tess. 2, 14-16. Stefanus gav samme omtale i Apg. 7: Dere står alltid Den Hellige Ånd imot! I Bibelen er det dermed bare én person som anses som en enda verre fiende enn selv de onde vantro jødene: Satan.

Paulus må også tas med her – for han lærte lik Jesus at tilstandene med jødedommen skulle forverres i endetiden. Det er fra dette at NT inneholder Paulus sin berømte syndekatalog i 2. Tim. 3, 1-9 – og som dermed også blir en vesentlig påminnelse om Jesu ord i Matt. 12, 45.

Paulus påpeker en rekke deprimerende detaljer omkring jødenes forverring i verden. Vel var det ille nok i

apostelens samtid, og han led forfølgelse og motstand fra dem nesten uten opphold. Men i dette skriftstedet snakker han om en opptrapping og forverring, dette til tross:

«Men dette skal du vite at i de siste dager skal DET KOMME VANSKELIGE TIDER. (Jamfør med Jesus i Matt. 12, 45: «…blir det SISTE VERRE ENN DET FØRSTE. Slik skal det også gå med denne onde slekt.») 2: For menneskene (jødedommen) skal da være egenkjærlige, PENGEKJÆRE (selve erkesynden innen verdensjødedommen med sin ågervirksomhet), skrytende, overmodige, SPOTTENDE (Talmud er full av spott mot Jesus), ulydige mot foreldre (de vil ikke høre på Abraham, Isak eller Jakob, deres forfedre i tro), utakknemlige, uten aktelse for det hellige, 3: Uten naturlig kjærlighet, uforsonlige, baktalende (Her kan vi med én gang sette inn 'New York Times' – verdens største avis og jødisk eid – med sin konstante baktalelse av all kristendom og en pådriver av sionistisk krigskonspirasjon), svikefulle, oppfarende (jødedommens media-løgner og holocaust-svindel med klaging, syting og sinne), oppblåste, slike som elsker sine lyster høyere enn Gud. 5: De har skinn av gudsfrykt (verden tror de akter på Gud Jehova, men de har et falskt ytre, de tror på Talmud i stedet) men de fornekter dens kraft (de fornekter Jesus). Slike skal du vende deg fra. 6: Til dem hører også de som sniker seg inn i husene og fanger kvinnfolk som er nedtynget av synder og drives av mange slags lyster, 7: Som alltid vil lære (andre) men aldri kan komme til sannhets erkjennelse. 8: Som Jannes og Jambres stod Moses imot (Faraos trollmenn, som hadde kraft fra Satan), slik står også disse sannheten (Jesus Kristus) imot. De er fordervet i sitt sinn og holder ikke mål i troen. (Paulus stempler dem som evig fortapt!) 9: Men de skal ikke ha mer framgang, for deres dårskap skal bli åpenbar for alle (sionismen blir avslørt som ond), slik det også gikk med de to jeg nevnte.»

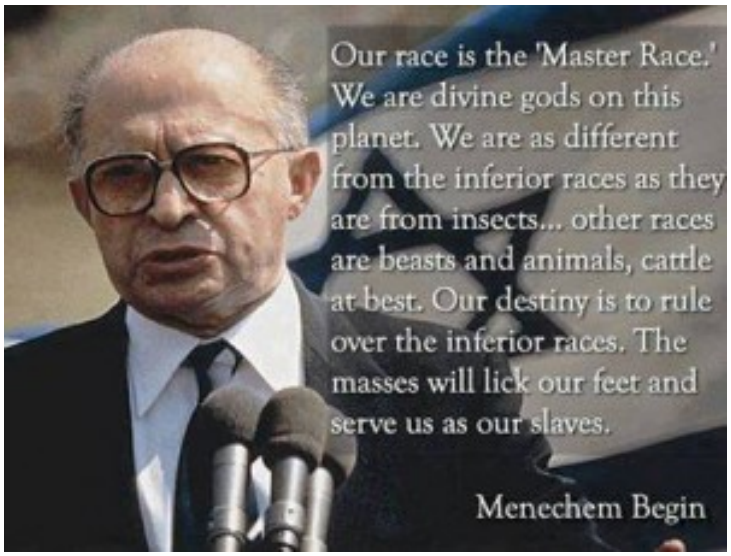

Det var starten på denne forverringen, som skjedde da Herzl og de øvrige sionistlederne fikk i stand de politiske komplottene som førte til at 'syv ånder, verre enn den selv' gikk inn og bodde der – og det ble verre enn da den ene demon bodde der. Og forverringen utvikler seg ennå i skrivende stund.

Skaff deg min nyeste bok (Desember 2015) – «Jødedommens økende ondskap i verdenshistorien» – se reklameoppslag på websiden. Kun Kr. 50,- og den sendes deg som email i Word format. Da vil du se hvor rett Jesus hadde da han klart sa fra at den vantro jødedom skulle bli syv ganger verre. **Bilde:** Begins demonisk inspirerte rasisme som setter Israel opp som et herskende herrefolk som skal ha verdens folk som slaver! Jesus skal stoppe denne galskapen! (Åp. 19-20).

Det er ikke plass i denne artikkel til å ta med noen utfyllende avhandling om khazarene, (som jeg alt har antydet ovenfor) de øst-russiske hedningefolk på kong Bulans tid omkring år 720 e. Kr. – som fikk innført ved tvang talmudismen som deres nasjonale religion, altså den jødisk-babylonske læren som fariseerne førte og som Jesus refset og fordømte.

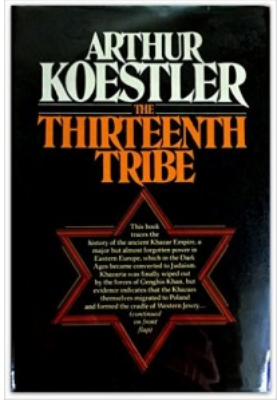

Det er mye mulig at dette med Jesu ord «…tok med seg syv andre ånder verre enn den selv» peker nettopp mot dette at det i Israel i vår tid (dette er historiske fakta) er khazarenes etterkommere, de som kalles for Askenasy-jøder – som hovedsakelig bebodde de tidligere polske områder og dets nabo land, – som har fylt opp Israel. De er ikke jøder i rase, men bare ved

at de ble tvangsomvendt til talmudismen. **BILDE:** Arthur Koestlers verk om khazarene og deres konvertering til talmudismen tidlig på 700-tallet. Kan kjøpes på Amazon.com. Meget interessant, og antatt beste bok i saken. Khazar kongedømmet gikk under i krigen mot Djengis Khan.

Det blir av eksperter påpekt at bare rundt 3-4% av Israels befolkning er jøder etter Abraham. Personlig har jeg ved noen anledninger i mine skriv innestått for cirka 10% – men korrigerer dette herved.

Så slike som Begin, og Ben Gurion, og Netanyahu, og mange andre, kommer fra hedninge-forfedre, khazarer, som aldri hadde satt sin fot i Israels land. Dermed lyver de oss rett opp i ansiktet når de sier at de bare vil *«…ha tilbake det landet som Gud opprinnelig gav deres fedre…».* Hele kristensionismen er totalt ruinert for sannhetsgehalt, da det ikke engang er jøder som de støtter, men rene hedninger som gjennom religion i nedarvet versjon, falskelig har trodd om seg selv at de kan regnes som jøder. Dette må være meget pinlig for en hver kristensionist, og bør føre til at de vender sionismen ryggen omgående. De har jo faktisk vært med og støttet «De syv andre demonene, verre enn den første». Det er også slik det går når man verken kjenner Guds Ord og heller ikke historiske fakta i saken.

I Nasjonalbiblioteket i Washington D.C. finnes det flere bevarte historiske verker som beviser dette med khazarenes konvertering under kong Bulan. Men det virker som om jødedommen har prøvd alt de kan for å holde slike bistre sannheter vekk fra offentlig viten og innsyn. Ben Gurion ble

en gang stilt spørsmålet: «Hvem er da en jøde?» – og han svarte: «Alle som kaller seg for jøde er en jøde. For det koster så mye å være det». Hvilket vanvittig svar å gi på et så seriøst spørsmål, og av en såkalt statsmann. BILDE: Khazaria kart slik det var på kong Bulans tid.

Boken min *(«Jødedommens økende ondskap i verdenshistorien»)* gir deg en grim oversikt over de mest markante framstikkende ondskapene og komplottene som sionismen/jødedommen (med deres khazar infiltrering som søkes dysset ned) har stått bak og fremdeles står bak i verden i vår tid – helt tilbake fra før Kristus stod fram faktisk.

Dermed tok Jesus livet av sionismen – i god tid før den oppstod

Med sin metaforiske bruk av den demon-befridde mannen i Matt. 12, så finner vi at Jesus intet mindre enn tar livet fullstendig av sionismen og dermed også kristensionismen. Som Jesus antyder: Den er demonisk og helt ondartet! Sionismen er et tyveri og en tilsnikelse, lik demonen som tok med seg syv andre ånder og inntok 'huset' igjen på egen lyst og begjær. Ikke fordi Gud Herren skulle ha tillatt eller befalt det!

Hvis dette ikke var slik, da ville vi fra Jesu side fått høre at Israel en dag i framtiden ville ta seg tilbake til landet, lovlig, til tross for at de opprinnelig var forjaget derfra av romerne. Men verken Jesus eller noen av hans apostler har noen slik lære. Derimot lærer Bibelen at Israel bare får tilbake dette landet ETTER at Jesus er kommet tilbake fra himmelen. Ved at de sier *«Velsignet være ham som kommer i Herrens navn»* (Matt. 23, 38-39).

Vers 38 i henvisningen sier klart at Israels hus skal ligge øde – ergo, ubebodd (underforstått: Bebodd, men helt ulovlig!) – inntil hele nasjonen påkaller Jesus Kristus og hilser ham i Herrens navn. For som nevnt, i metaforen med

demonen og mannen, så ligger det jo klart i sakens natur og framstilling, at den utdrevne demon TILSNIKER SEG tilbakevendingen til huset sitt, og i samme tilsnikelse tar med seg syv andre ånder (khazar-jødene?) verre enn den selv. Det ligger et udiskutabelt FORBUD og FY SKAM over denne handlingen i og med at Jesus har demonutdrivelse som basis for hele historien.

Man kan ikke gå imot Jesu lære her, og nekte å innse at Israel i vår tid er et ulovlig foretak – uten og samtidig komme i opposisjon til Herren selv! Så kristensionister må herved omvende seg snarest, og fra bekjenne seg noen sionistisk lære og holdning. Du velger vel å tro Jesus, gjør du ikke? Jeg tilbyr ledig spalteplass her i min webside til de som seriøst vil avkrefte sin kristensionisme! Tekst skal vi enkelt bli enige om. Ta kontakt!

Kristne menigheter i Skandinavia og verden ellers: Støt fra dere all form for kontakt med sionister og kristensionister. Få de bort fra medlemslistene, og gå heller ut og advar mot dette uvesenet som Jesus har demonisert med rette!

Ef. 5, 11: *«Ta ikke del i mørkets ufruktbare gjerninger men refs dem heller».*
Ef. 5, 7: *«Gjør derfor ikke felles sak med dem (jødedommen, vers 6)!»*

Hva foranlediget det som skjedde ved ødeleggelsen i år 70?

Det som faktisk lå bak selve utdrivelsen av Israel i fra landet i år 70, blir forklart av Jesus i hans to lignelser, en i Matt. 22 om «Kongens utsendinger» og en i Luk. 13 om «Det fruktløse fikentre» – som vi også kan kalle det tørre fikentre, se Luk. 23,31 som alt er sitert ovenfor.

De to nevnte lignelser gir oss to forskjellige grunner til at Herren lot romerne drive dem ut i år 70: I Matt. 22

finner vi at det var på grunn av at fariseerne forfulgte og drepte flere av apostelmenighetens troende, og i Luk. 13 oppgis det at det var fordi Jesus i de tre år han hadde forkynt i Israel, ennå ikke fant noe frukt (=tro på Jesus) på fikentreet.

Matt. 22, 1-7 om «Kongens utsendinger»:

«…3: Han sendte sine tjenere ut for å kalle de innbudte til bryllupet. Men de ville ikke komme. 4: Da sendte han andre tjenere ut, og sa: Si til de innbudte: Se, jeg har gjort i stand mitt måltid, oksene og gjøfeet er slaktet, og alt er ferdig. Kom til bryllupet! 5: Men de brydde seg ikke om det og gikk sin vei, en til sin åker og en til sin handel. 6: Men andre la hånd på hans tjenere, de mishandlet dem og slo dem i hjel. 7: Da ble kongen harm, han sendte ut sine krigshærer og drepte disse morderne og satte ild på byen deres.»

De i vers 3 var da han utsendte sine disipler til Israels byer og tettsteder, mens han ennå ikke hadde møtt korsfestelsen (ref. Luk. 10, 1-16). Om dette sa han: De som forkaster dere, forkaster meg! De i vers 4 var da han utsendte dem etter sin oppstandelse og før sin himmelfart, og som ble iverksatt fra og med da Den Hellige Ånd kom på Pinsefestens dag i Apg. 2.

Det var dette som faktisk skjedde i år 70: Kongens krigshærer (romerne, styrt inn av Gud) tok Israel og deres fariseiske lederskap (morderne) og det endte med at hærene svidde av byen deres, Jerusalem.

Kongen (Jesus Kristus) BLE HARM sies det i lignelsen. Dermed vet vi også at handlingen i år 70 var en hevnakt fra Herrens side, for drapene på mange innen apostelmenigheten. Jakob, Herrens bror, var én, Stefanus en annen, og det ble gjort forsøk på å drepe Peter men han ble reddet av engelen. Paulus ble forsøkt drept flere ganger. Og i år 64 ble

apostelen Jakob, bror til Johannes og daværende leder av Jerusalem-menigheten, drept av Sanhedrin rådet, og menigheten flyktet opp til byen Pella. I år 66 begynte opprøret mot romerne. Men ikke bare det, – Herren ville ikke la et TØRT FRUKTLØST TRE, det vantro Israel, oppta landet til ingen nytte og utsuge jordsmonnet!

Les bare:

Luk. 13, 6-9 om Israel, det «Fruktløse fikentreet»:

«En mann hadde et fikentre plantet i sin vingård. Og han kom og lette etter frukt på det, men fant ingen. 7: Han sa da til vingårdsmannen: Se, i tre år har jeg nå kommet og lett etter frukt på dette fikentreet, men ikke funnet noe. Hogg det ned. Hvorfor skal det stå her og utarme jorden? 8: Men han svarte og sa til ham: Herre, la det få stå også dette året, til jeg får spadd opp rundt det og gjødslet det. 9: Kanskje bærer det da frukt neste år. Gjør det ikke det, så får du hogge det ned.»

Jesu tjeneste i Israel var nettopp tre år, slik lignelsen sier. Men nasjonen ville ikke tro ham som en samlet nasjon. Bare en minoritet trodde, slik vi også kan lese oss til i evangeliene og i Apostelgjerningene. Israel sa rett og slett nei til Jesus inntil siste slutt.

Det var i historien apostlene som fylte rollen som vingårdsmannen i lignelsen, han som ba eieren om å gi treet enda ett år (i realiteten et ekstra nådeår, ref. Jes. 61, 2) – og som ble de 30 årene med Apostelgjerningenes historikk. Boken ble lukket i år 62, da Paulus var i Rom med sin ankesak for keiser Nero. Og siden hører vi ikke mer om apostlenes forkynnertjeneste til Israel, men Paulus kommer opp med et helt nytt evangelium i Efeserbrevet og Kolosserne: Den frie nådefrelsen ved tro alene på Kristus. Israel er derfra ansett som frafalne helt fra Gud idet Apostelgjerningene lukkes. Paulus siterer dem Jes. 6 som en

sluttdom. Dette ekstra nådeåret for om mulig å få fikentreet til å gi frukt, var dessverre helt forgjeves. Og ikke lenge deretter kom den romerske stridsøksen og hogg treet ned!

Dermed var metaforen med Matt. 12 og utdrivelsen av den demon som holdt mannen blind og stum oppfylt. Nå gjenstod bare den del av metaforen som var at demonen…etter en lang tid…søkte seg tilbake til huset han ble drevet ut av, og tok med seg syv andre som var verre enn den selv, – og det siste skulle bli verre med mannen (Israels hus) enn det første. Dette skjedde som nevnt da sionismen ble organisert gjennom blant andre Theodor Herzl og Rotschild dynastiet, og vi må i vår tid fremdeles forholde oss til dette at en pågående forverring er i utvikling.

Menigheten på jord venter nå bare på at Israels syndemål skal bli fullt, (Dan. 8, 23 mv) og så vil Gud avslutte menighetens tidshusholdning, og gjenoppta sitt forhold med Israel, som ble avbrutt i år 62. Da kommer Moses og Elias med straffen, for gjennom dette å gjenopprette nasjonen som en Jesus-troende nasjon.

Av Jan Lilleby

Det har blitt en gammel diskusjon innen kristenheten hva gjelder de såkalte «Ti tapte stammer» – altså fra dette at Sankerib i år 721 f. Kr. deporterte disse stammene til omkringliggende hedningeland.

Mange bibelforskere og historiegranskere/vitenskapsmenn har behandlet dette temaet i ganske uttømmende grad.
Det blir av visse sekteriske fløyer i både Norge og i utlandet – mest det sistnevnte, hevdet at siden de ti stammene i Nord-Riket har forsvunnet, så er disse blitt

utblandet og spredt innen den vestlige verden, slik at det er i vår tid de kristen-kulturelle landene i vesten som nedstammer fra de tapte ti stammene.

Da kan jeg si, støttet av både Bibelen og av arkeologiske funn, at dette er en umulighet!

For en slik total-deportasjon av de ti stammer i Nord-Riket har aldri funnet sted. Det er et teoretisk fantasiprodukt av mennesker, og uten støtte i virkelighetens verden. Jeg forklarer straks hvorfor.

Assyrerkongen som begynte deportasjonene sier selv at han tok som fanger 29290 personer. Det er helt innlysende at dette var bare en veldig liten andel av den totale befolkning i hele Israel. Ser vi i 2. Sam. 24, 9 så var antall menn som var gamle nok til å gjøre tjeneste som soldater hele 800 000. Altså var de deporterte bare cirka 3,7 prosent av Nord-Rikets militærstyrker. Tas det med kvinner og barn samt eldre som ikke kunne være soldater, vil prosentandelen bli vesentlig mindre – kanskje så lav som bare 2,0 prosent (?).

«Og Joab oppgav for kongen tallet på dem som var mønstret: I Israel var det åtte hundre tusen sterke menn som kunne dra sverd, og Judas menn var fem hundre tusen.»

Leser vi 2 Kong. 17, 6 finner vi at de må antakelig ha blitt deportert i to grupper. Den ene ble plassert i vestlige Mesopotamia, og den andre i den østre del av det Assyriske riket.

«I Hoseas' niende år inntok den assyriske kongen Samaria og bortførte Israel til Assyria. Han lot dem bo i Halah og ved Habor, en elv i Gosan, og i Medias byer.»

Dr. James Frederick McCurdy sier i sin bok, 1894 «History, Prophesy and the Monuments» (seksj. 363): (Fås som re-print hos Amazon!)

"Dette er hele historien om den berømte 'Spredningen av De Ti Stammer'. Antallet erklært av Sargon er ikke på noen måte satt for lavt. Assyriske konger hadde ikke akkurat for vane å minimalisere deres erobringer. Allikevel blir ikke dette flere enn det antall innbyggere som bor i Salisbury. Noen få år senere ble et antall fanger ført bort fra Juda (Syd-Riket) som var syv ganger flere enn disse fra Nord-Riket, uten at det mye mindre Juda dermed ble ødelagt eller forsvant.»

De som ble deportert var høyst sannsynlig de mest betydningsfulle og innflytelsesrike menn med deres familier. Resten av befolkningen forble i Israel og ble altså ikke deportert. Jehovas tro og religion fortsatte der, men ble noe blandet sammen med hedenske kulter/nybyggere som kom og bosatte seg hos israelittene. Men samaritanene holdt seg til Pentateuken (de fem Mose bøkene), og til tross for Judas' fiendtligheter, ble de aldri holdt for å være hedninger. Den kjente samaritaner-forakten nevnt i Joh. 4 var blitt slik ved fariseismens inntog cirka 200 f.Kr. og var opprinnelig ikke slik. Det oppstod altså i den mystiske tidsperioden på 400 år mellom Malaki og Matteus evangeliet.

Noen tid etter Samarias fall, holdt Hiskia en stor/utvidet påskefeiring i Jerusalem. I henhold til 2. Krøn. 30, 1 mv. sendte han invitasjon til både Nord-Riket og til Juda. En mengde av Nord-Rikets folk kom (v. 18). Fem av Nord-Rikets stammer er nevnt ved navn. Det framgår dermed av denne glad-hendelse satt i stand av den gudfryktige kong Hiskia, at den største del av Nord-Rikets innbyggere IKKE hadde blitt deportert.

Ett århundre senere, da kong Josias skulle restaurere templet i Jerusalem, finner vi at han fikk penger fra Nord-

Rikets stammer til dette formålet, «..fra Mannasse og Efraim og hele Israels rest» (2. Krøn. 34, 9). Dette bare understreker det faktum som jeg har holdt fram, at det ALDRI var noen total ødeleggende deportasjon av Nord-Riket. Dette er ren menneskelig hjernespinn, og må med Bibelen i hånd bare avvises på det mest bestemte.

Både Paulus (Apg. 26, 7) og Jakob viser til Israels tolv stammer i sine skriv. Jakob er ganske rett på sak, i sin åpningshilsen:

«Jakob, Guds og Herren Jesu Kristi tjener, hilser de tolv stammer som er spredt omkring i landene.» Dette ble skrevet cirka år 45 e.Kr., altså 766 år etter at noen av Nord-Riket ble deportert. Nesten åtte århundrer hadde ikke hvisket ut de ti stammer. Paulus' utsagn i Apg. 26, 9 for Agrippa, om et 12-stamme folk, var omkring år 58-59 – altså 780 år etter deportasjonen.

Alle stammene finnes ennå, men på grunn av ødeleggelsen i år 70 er dem selv uvisse på sin tilhørighet. Dette blir rettet på i Den store Trengsel, se Åp. 7 og endetidens 12 stammer! En jøde vet ikke sikkert om han virkelig er en jøde, og en israelitt likeså usikker på sitt opphav.

Da Jesus begynte å utta sine tolv disipler, er det min lille private teori at han tok dem ut ikke bare på grunn av at de var av grasrota i landet, men at stamme tilhørighet var involvert.

Bare Peters og Judas' og Levis navner indikerer tre av 12-stammene; Simon, som i GT ble skrevet 'Simeon', og Juda (1. Mos. 29, 33-34). Disiplene hadde to Jakob – navnet på den

yngste av patriarkene, og peker ikke på noen spesifikk stamme.

Det ble et sterkt brødre-bånd mellom Simeon og hans yngre bror Levi, noe vi ser litt av i kap. 34 der de to sammen tar hevn mot Sikem, en hevitt, som hadde antastet deres søster Dina. Dermed er det sannsynlig at Peter ikke var en jøde (av Juda stamme) men en israelitt, dog ikke Nord-Riket. Simeons landområde var det sydligste av Israel. Da blir det ganske forstemmende når vi inn i dette bildet trekker fram skapjøden Karl Marx, som skrev det ateistiske/kommunistiske beryktede manifest, som hadde sitt egentlige navn Mordechai Levi. Det er jo ikke beviselig, men på grunn av navn-arven i jødisk tradisjon er det høyst sannsynlig at Marx altså var av samme stamme som Moses og Aaron: Israels presteskap! Og var altså det stikk motsatte av Moses, en gudshater og ateist, og en anarkist.

Her leser vi noen utsagn da Jesus tok ut disiplene:

Matt 4, 18-21: «Da han vandret langs Galileasjøen, fikk han se to brødre. Simon, som kalles Peter, og hans bror, Andreas. De var i ferd med å kaste not i sjøen, for de var fiskere. 19: Jesus sier til dem: Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere. 20: De forlot da straks sine garn og fulgte ham. 21: På veien videre derfra fikk han se to andre brødre, Jakob, sønn av Sebedeus, og hans bror Johannes. De satt i båten sammen med sin far Sebedeus, i ferd med å bøte garn, og han kalte dem.»

(Lukas 5 gir oss en fyldigere historie: Jesus gjorde først mirakelet med den store fiskefangsten for å få de fire til å oppgi alt og følge ham der og da).

Og Joh. 1 har en helt annen versjon av Jesu utvelgelse av Andreas og Peter. Det får stå slik det står. De koples først sammen med døperen Johannes, men blir deretter fasinert av Jesus etter at døperen har utpekt ham som Messias. Natanael

blir i Joh. 1, 48 erklært av Jesus å være en ekte israelitt. Natanael var kameraten til Filip, som ble evangelist. Men er ikke med i listen nedenfor.

De tolv listes opp i Matt. 10,2-4 og er som følger:

«Først Simon, han som kalles Peter, og hans bror Andreas. Jakob, sønn av Sebedeus, og hans bror Johannes. 3: Filip og Bartolomeus. Tomas og Matteus, tolleren. Jacob, sønn av Alfeus, og Lebbeus med tilnavnet Taddeus. 4: Simon Kananeus og Judas Iskariot, han som forrådte ham.»

Mark. 2, 14 gir oss Jesu kall til Levi. Men Levi – navnet til tross – ses ikke som aktiv prest. Men i stedet satt han i tollboden. Pussig? Og ser vi historien om døperen Johannes, finner vi at hans far – presten – ikke hadde Levi i navn, men Sakarja. Men navn-tradisjonen i jødedommen kommer tydelig fram i Luk.1, 60-61 der de kranglet om døperens navn. Slekten til stede ville kalle ham Sakarja etter hans far, mens Elisabeth protesterte og sa at han skulle kalles Johannes. Hun visste ikke at Gabriel hadde gitt dette navn til faren. Dette var også det navn som Gud hadde velbehag i, og Sakarja, presten, ble gjort stum av engelen Gabriel fordi han ikke trodde ham. Derfor ba han om å få en tavle, og skrev da navnet ned som Gabriel hadde talt til ham om, Johannes. Og dermed fikk han tilbake talens bruk, leser vi. Historien om døperen er en veldig vakker og sann fortelling om samspillet med Gud, hans engler og hans troende menighet…som i dette tilfelle var den gryende messianske jødiske menighet i landet, før aposteltiden.

Allerede ser vi at disse til sammen fire brødre, fra to familier, dermed tar 'plassen' fra to av 12-stamme tilhørighetene i disippelflokken. Så av de 12 disiplene er det to av Israels 12-stammer som aldri ble tatt med. Faktisk tre, når Simon Kananeus tas med. Og legg også til Jakob nummer to, sønn av Alfeus.

Allikevel tror jeg at Herrens utvelgelse av akkurat 12 refererer til 12-stammene og ikke er et tilfeldig tall. Jesus pekte fram mot det som skulle komme i tusenårsriket, med alle tolv stammer og et samlet Israel gjenopprettet. Dette bare som en kuriositet i sammenhengen her. Mangel på konsekvent stammetilhørighet synlig ved navn-tradisjonen, kan nok være et uttrykk for en nasjon der ikke alle ting var i orden, men heller i urede i forhold til Gud. Okkupert av overmakten fra Rom, og med et lederskap oppholdt av fariseerne og saddukeerne, med deres falsklære og vanskjøtsel av Mose lov.

Men altså selve poenget: Ti-stammene i Nord-Riket ble aldri total-deporterte og ødelagt som nasjon av assyrerkongene.

Dette syn er allment fastholdt innen kristenheten, og det mest anerkjente syn på problematikken og saken. De fleste bibellærde, og fra de fleste trossamfunn, ligger helt på linje her. En mengde litteratur finnes, og la meg nevne noen av høy betydning:

Dr. Blunt, Biskopen av Bradfords bok «Israel in World History», og ikke minst omskrevet i Clarendon Bible under tittel «The Decline and Fall of the Hebrew Kingdoms». (Førstnevnte er gammel, 1927, og man må dermed prøve biblioteker).

Hvor kan etterkommere av de få israelittene ha blitt spredt?

Selv om bare cirka 2,0 % av den totale befolkningen i Nord-Riket/Samaria ble spredt i de tilliggende nasjoner slik jeg nevnte ovenfor, så ble de altså spredt. Jakob skrev «…spredt i landene».

Da tenker vi selvsagt helt naturlig dithen at vi spør oss: Spredt hvor hen?

Og da må vi ikke sette likhetstegn mellom spredt og assimilerte. Det er her mange har bommet helt. De ble ikke

nødvendigvis blandet inn og assimilert med hedningeslekter.

Gud, ved sin profet Amos, kalte det heller…at de skulle *«ristes blant alle folkeslag, slik en rister med et såld (melsikter/kornsikter)…»*

Dette betyr – kjære leser – at Gud ved å SIKTE UT Israel fra folkene de har bodd iblant, at de IKKE er blitt assimilerte, men holdt helt i skikk som ekte etterkommere av ti-stamme folk fra Sankeribs tid 721 f. Kr.! Og husk nå at Sankerib ikke ødela Nord-Riket, men fjernet/deporterte nesten 30 000 av innbyggerne kun. Bare 3,7 prosent av deres militærstyrker, eller 2,0 prosent av hele befolkningen.

La meg sitere Amos 9, 8-9:

«Se, Herren Herrens øyne er vendt mot dette syndige rike (Nord-Riket), og jeg vil utslette det av jorden (les: Landet). Men JEG VIL IKKE HELT utslette Jakobs hus (Israel), sier Herren. 9: For se, jeg befaler at Israels ætt skal ristes (siktes) blant alle folkeslag, likesom en rister (sikter) med et såld, OG IKKE ETT KORN FALLER TIL JORDEN.»

Det er hos flere bibelhistorikere hevdet at etterkommere av ti-stammene kom helt til både Vest-Europa og via Atlanterhavet over til USA.

Assyrerne selv kalte disse etterkommere blant annet for Skytere, ja faktisk en assyrisk versjon av Isak, Jakobs far, ble de kalt for, Iskossa (i engelsk, Iskuza). Paulus visste tydelig om dette, da han nevner utjevningen av forholdet mellom hedning og jøde i Kol. 3, 11 – altså skrevet etter Israel/jødenes fall fra Gud da Paulus var i Rom år 62:

«Her er ikke greker (hedning) eller jøde, omskåret eller uomskåret, barbar, SKYTER, trell, fri – Kristus er alt og i alle.»

Dette er trosstatus for den inneværende tidshusholdningen

med den frie nådefrelsen og himmelen der oppe som frelseshåp: Etnisitet er uvedkommende, bare troen på Kristus er det som nå gjelder. Menigheten er altså ikke koplet til Israels/jødenes håp om et kongerike på jord, men vi har himlene over himlene *(gresk, epiuranos)* som frelseshåp. Vi skal ha vårt sinn rettet opp mot Kristus og det himmelske, og ikke det som er på jorden, Kol. 3, 1-4.
Så ja, det er godt mulig at flere av disse ti-stammene fra assyrertiden kan finnes i både Europa og USA. Det er ikke usannsynlig. Men de er allikevel i stort flertall av dem, holdt i rettlinjet arve rekke og er ikke assimilerte.

Jesaja profeterte om deres tilbakekomst til endetidens Israel og Tusenårsrike, i Jes. 49, 6: (Det er Jesus som konge i Israel som omtales)…

«Det er for lite at du er min tjener til Å GJENREISE JAKOBS STAMMER og føre den frelste rest av Israel tilbake. Så vil jeg da gjøre deg til et lys for hedningefolkene, for at min frelse må nå til jordens ender.»

Her omtales også selve hovedhensikten med å ha dannet et folk som Israel og jødene (alle tolv stammene) – nemlig at de skal betjene hele verden i tusenårsriket …hedningefolkene vil da lene seg til Jesus, kongen i Jerusalem og hans betrodde medtjenere 12-stamme folket, som er blitt kongelige prester for Gud og Kristus (se 2. Mos. 19, 5-7).

De kommer til syne i Åpenbaringsboken 7, der endetidens 12-stamme folk listes opp 12000 fra hver stamme, og de er innvidd til Gud i profetisk sølibat og er dermed også en førstegrøde av det nye millennium-Israel som skal få Jesus som konge over seg når han kommer tilbake fra himmelen.

Og når Det nye Jerusalem kommer ned fra himmelen etter at tusenårsriket er avsluttet, finner vi at det har 12 porter etter Israels 12 stammer, Åp. 21, 22.

Hva driver de med i vår tid rent åndelig talt, og som opptar

Herren sterkt?

Esek. 36 avslører at de har gjort felles sak, både ti-stamme etterkommerne og jødene (de fra Syd-Riket, Juda, Benjamin, Levi)…de blir anklaget for å ha drevet Kristus-hat og bespottelse av ham i århundrene med spredningen i verden!

Esek. 36, 23 viser at Kristus ved Den store Trengsel – kalt en hevnens dag fra Gud i Jes. 62, 2 – skal hevne sitt hellige navn mot Israel og jødedommen:

«Jeg vil hellige mitt store navn (Kristus), som er blitt vanhelliget blant folkene, det SOM DERE HAR VANHELLIGET blant dem. Og folkene skal kjenne at jeg er Herren, sier Herren Herren, når jeg helliger meg på dere for deres øyne.»

Verden vil forstå at straffeaksjonen (Den store Trengsel, ref. Matt. 24ff) mot Israel (sionistene, nasjonen først og fremst) i endetiden er en hevn fra Herren, og det skaper ærefrykt for Kristus i hele verden. Ateismen og gudsfornektelsene vil nok få seg et kraftig skudd for baugen!

Det er høyst sannsynlig at det blir de to profetene i Åp. 11 (som er Moses og Elias nedkommet fra himmelen for å gjenreise og straffe Israel) som vil ha evne og kraft til å sette i rett skikk et 12-stamme folk slik vi ser i Åp. 7. Moses og Elias er profeter overnaturlig utrustet av Gud Herren til å se hvem som er hvem, og eksakt hvilken stamme den enkelte tilhører. De 144 000 må innfri minst to krav, det ene er at de må være ekte etterkommere av Jakobs sønner, og det andre og minst like viktige krav er at de må tro på Jesus Kristus som Israels rette Messias. Paulus lærte at bare den troende jøde var Abrahams barn, og den vantro var forbannet bort fra Gud.

Abrahams-løftet om å bli far til mange nasjoner

Ja, hva har nå Abraham å gjøre med ‘De ti tapte stammene’ ?

Dette tar jeg opp ganske enkelt fordi fløyen som tror på den oppdiktete teori om de ti tapte stammer (at det var en total assimilering mv.), mener at dette er en oppfyllelse av Abrahams-løftet, og dermed er han blitt 'far til mange nasjoner' gjennom de ti stammenes spredning i verden.

Det menes altså i fullt alvor at den kristen-kulturelle vestlige verden er etterkommere av de tapte stammene. Vi er altså israelitter på en måte…og dermed er vi inne i landløftet også gitt Abraham. (Dette er det også som har skapt den beryktede British-Israel sekten i England, bare med den forskjell at disse alene og ikke andre, hevder de er Guds Israel). Inkludert det utvidete landområdet slik det skal bli i Tusenårsriket fra Eufrat til Nilen. Noen trekker dette til de grader inn i ytterligheter, at man hevder at de frelste kristne skal føres ned til disse landområder. De tror for ramme alvor at den nådefrelste kristne skal havne i Jesu Kongerike her på jord. Mens Paulus klart peker på en frelse som tar oss opp i det himmelske, der oppe (gresk: epiuranos) – for hvilket han ber oss å ha vårt sinn innrettet mot dette store håpet, og ikke det som er på jord (Kol. 3, 1-4).Jeg ville gjenta dette viktige poenget i troslæren i evangeliet til oss.

Man uteglemmer at Abraham, etter Saras død, giftet seg med Kettura og fikk barn, og disses etterkommere er en del av araber-verden i vår tid. Aril Edvardsen nevner disse ting i en av sine mange bøker. Jeg ønsker ikke her å forfølge dette, for det er irrelevant i forhold til evangeliet. Du kan google om dette på nettet. Dermed er store deler av landet lovt Abrahams etterkommere besatt, av hans egne folk allerede. De fleste kapret av muslimsk tro. Dermed er det en umulighet at cirka 700 millioner kristne skulle kunne emigrere dit ved Jesu gjenkomst på jord. Det er helt ute av proporsjon og ute av bibelsk sammenheng.

Bibelens oversettelse er gjenstand for mye diskusjon.

Det er mye som er helt ute av lage i oversettelsene, ikke minst dette med Abraham og å bli «Far til mange nasjoner». Altså, slik dette tolkes av disse som mener den vestlige verden er israelitter.

Uttrykket i 1. Mos. 17, 4-6 om å bli «Far til mange nasjoner» menes ikke verdens nasjoner i vanlig forstand. Det henvises til Israels tolvstamme-folk. Dette bekreftes jo også indirekte og allikevel tydelig, i Mose lov ved forbudet om assimilasjon (å blande seg med hedningefolk). Hvis nå Abrahamsløftet er blitt oppfylt ved at Herrens folk, Israel, har gjort IMOT Mose lov og blandet seg, da er jo dette en total motsigelse. Man oppfyller ikke loven ved å bryte loven. For, sier Paulus, løftet ble tatt inn i Mose lov som en del av Sinai-pakten.

En avklaring om dette gis oss i 1. Mos. 35, 11-12 hvor Gud gjentar 'Abrahamsløftet' for Jakob, og peker ut hans tolv sønner som det som skulle bli en mengde folkeslag (bare folk innen tolvstamme-rammen):

«Jeg er Gud Den Allmektige. Vær fruktbar og bli tallrik. Et folk, ja, en mengde med folkeslag skal stamme fra deg, og konger utgå fra dine lender. 12: Og det land som jeg gav til Abraham og til Isak, til deg vil jeg gi det, og til din slekt etter deg vil jeg gi landet.»

Det jeg sier er egentlig: Disse utrolige teoretikerne som kjører hardt på dette israel-tøvet og de tapte ti stammer osv., er rett og slett ikke gode nok i å lese den Bibel de gjerne roser seg av. De er unøyaktige i forhold til å få Bibelen til å stemme for seg. De må la seg omskolere og oppgradere i kunnskap, men vil de?

Mitt tips: Hør ikke på slike eventyrfortellere. Tro heller Bibelens ord om den frelse vi er gitt ved tro, og betrodd til oss gjennom Paulus og hans skriv Efeserbrevet og Kolosserbrevet. Disse er det menigheten har fått å holde seg

til i forhold til frelses- og troslære. Etnisitet har intet å gjøre med den kristne menighet på jord!